

gens Trolddomskunster. Sin Ligskjorte havde han faaet ombyttet med en Narrekappe. Hvad var der vundet? . . . Og Asmus maatte jo have forudset det, siden han i sit sidste Brev udtrykkeligt havde anbefalet ham at være forberedt paa alle en ny Pubertetsperiodes Latterligheder og Galskaber! —

Inde i Salen var Negeren imidlertid bleven afløst af nogle sortsmudsede Dansere, der sparkede omkring sig til et kannibalsk Spektakel af Kastagnetter og Tamburiner: Mændene figurerende med aabenstaaende Skjorter og Svømmebukser, Damerne med et kort Silkeskørt over fede Ben i kødfarvet Triko. Det kaldtes paa Programmet for neapolitansk Folkedans.

Jytte havde igen laant Hr. v. Auens Kikkert, dog kun for at søge efter Torben. Hun havde holdt Øje med ham baade da han blev forestillet for sin Vens Kone og siden, da han opholdtes af Direktør Zaun. Men pludselig var han forsvunden for hende, og hun begyndte at blive urolig.

»Hvor har Vorherre den unge Hr. Mohn i Aften?« spurgte Oberverwaltungsgerichtsraten, da hun gav ham Kikkerten tilbage. »Skulde det være blevet til Alvor med hans Rejse?«

»Det er det vel nok.«

»Jeg har virkelig ondt af den unge Mand. Han